การศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

The Study of Non–English Major Undergraduate Students' Motivation and English Learning Behavior: A Case Study of Physical Education Undergraduate Students at Buriram Rajabhat University

สุดารัตน์ โพธิ์สระ
Sudarat Phosa
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
Linguistics Program, Faculty of Humanities, Naresuan University
E-mail: sudarat.phosa@gmail.com
อมรเทพ วันดี
Amorntheap Wandee
สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Physical Education Program, Faculty of Education, Buriram Rajabhat University
E-mail: amorntheap.wa@bru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ และ 2) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกโดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจงเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 144 คน และบทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้เครื่องมือวิจัยคือแบบสอบถามออนไลน์ (Google Forms Questionnaire) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ 1) สอบถามข้อมูลทั่วไป 2) สอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน) และ 3) สอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ได้รับบทความ: 21 มกราคม 2567; **แก้ไขบทความ:** 8 กุมภาพันธ์ 2567; **ตอบรับตีพิมพ์:** 9 กุมภาพันธ์ 2567
Received: January 21, 2024; **Revised:** February 8, 2024; **Accepted:** February 9, 2024

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่าแรงจูงใจภายใน ($\bar{X}$=3.44±1.09) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ($\bar{X}$=3.28±1.05) ซึ่งปรากฏว่าแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจภายใน คือความสนใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ($\bar{X}$=4.08±1.05) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจภายนอก คือการเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเพื่อน ๆ เลือกเรียน ($\bar{X}$=2.53±1.04) ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

2. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{X}$=3.10±0.98) โดยพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง ($\bar{X}$=3.78±1.05) ซึ่งอยู่ในระดับที่ปฏิบัติบางครั้ง และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน ($\bar{X}$=2.63±0.99) ซึ่งอยู่ในระดับที่ปฏิบัติน้อยครั้ง

คำสำคัญ: แรงจูงใจภายนอก, แรงจูงใจภายใน, พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The purpose of this research were: 1) non–English major undergraduate students' English learning motivation and 2) non–English major undergraduate students' English learning behavior. The samples used in this study were selected by purposive sampling method to meet the research objectives. The samples were 144 undergraduate students majoring in Physical Education at Buriram Rajabhat University. This research article was quantitative research using a Google Forms questionnaire to collect data. The collected data were divided into 3 parts: 1) general information 2) English learning motivation (extrinsic and intrinsic motivation) and 3) English learning behavior. The collected data were analyzed using percentage (%), mean ($\bar{X}$), and standard deviation (S.D.) statistics.

The research results found that:

1. The results of non–English major undergraduate students' English learning motivation indicated that the mean value of intrinsic motivation ($\bar{X}$=3.44±1.09) was higher than the mean value of extrinsic motivation ($\bar{X}$=3.28±1.05).

The motivation with the highest mean value was the interest in traveling abroad (intrinsic motivation) ($\bar{X}$=4.08±1.05). In contrast, the motivation with the lowest mean value was choosing to study English because of friends (extrinsic motivation) ($\bar{X}$=2.53±1.04).

2. The results of non–English major undergraduate students' English learning behavior indicated that the overall appropriate English learning behavior was at the sometimes level ($\bar{X}$=3.10±0.98). The English learning behavior with the highest mean value was attending English classes every time ($\bar{X}$=3.78±1.05). Conversely, the English learning behavior with the lowest mean value was reviewing English lessons after class ($\bar{X}$=2.63±0.99).

Keywords: Extrinsic Motivation, Intrinsic Motivation, English Learning Behavior

1. บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารสำคัญที่ช่วยให้ผู้คนที่พูดภาษาต่างกันมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและความรู้ในหลากหลายมิติ เช่น เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี และการศึกษา เป็นต้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและสามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการแข่งขันทางด้านการเรียนและการทำงาน (สุพัตรา พรมดำ, ชไมภัค เตชัสอนันต์ และปนันดา เลอเลิศยุติธรรม, 2563: 65) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หลายประเทศให้ความสำคัญและได้นำมาจัดการเรียนการสอน ซึ่งประเทศไทยได้มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นวิชาพื้นฐาน โดยมุ่งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ทัดเทียมกับนานาชาติ (ปิยภัทร พลับพลา, วิมลรัตน์ จตุรานนท์ และอานนท์ ไชยสุริยา, 2560: 230-231)

แต่ในปัจจุบันปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยเป็นปัญหาที่มีความสำคัญเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข เนื่องจากพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยยังอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำมากมาเป็นระยะเวลานานและยังไม่ได้รับการแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้น (ศุภิกา นิรัติศัย, 2561: 140) และผลการสำรวจของสถาบันสอนภาษาอังกฤษ EF พบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (EF Proficiency Index) ในปีพ.ศ. 2566 ของคนไทยอยู่ในอันดับที่ 101 จาก 113 ประเทศทั่วโลก และอยู่ในอันดับที่ 21 จาก 23 ประเทศในทวีปเอเชีย ซึ่งเป็นความสามารถภาษาอังกฤษในระดับที่ต่ำมาก (Education First, 2023) และมหาวิทยาลัย

หลายแห่งในประเทศไทยได้มีการจัดการทดสอบภาษาอังกฤษของนักศึกษา เช่น CU-TEP TU-GET และ BRU English Test โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์เป็นอีกหนึ่งมหาวิทยาลัยที่ตระหนักถึงปัญหาและความสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาจึงได้มีการจัดการทดสอบภาษาอังกฤษ (BRU English Test) โดยทดสอบทักษะภาษาอังกฤษทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด คำศัพท์ การเขียน และการอ่าน และจากผลการทดสอบภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ปรากฏว่าระดับภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษและสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ และนักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาคณะครุศาสตร์ สาขาพลศึกษาซึ่งไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ (สำนักงานวิเทศสัมพันธ์, 2566) จึงชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ เนื่องจากทักษะทางภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งทักษะที่มีความจำเป็นอย่างมากต่อการเรียนและการประกอบอาชีพของนักศึกษาสาขาพลศึกษาในอนาคต (ถนอมจิตต์ สารอต, พีรดล เพชรานนท์ และชวนิดา สุวานิช, 2559: 43) โดยควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและนำมาพัฒนาการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อผู้เรียน (วันเพ็ญ ภุมรินทร์ และคณะ, 2563: 30)

กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลากหลายด้าน เช่น แรงจูงใจ เพศ อายุ และวัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรตระหนักถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะช่วยส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Oxford, 2003: 15-17) โดยทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและพฤติกรรมที่เป็นที่รู้จักคือทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) ที่อธิบายถึงแรงจูงใจและพฤติกรรมของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ ที่เป็นไปตามลำดับขั้น 5 ลำดับ ดังนี้ 1) ความต้องการด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เช่น อาหาร น้ำ อากาศ และที่พักอาศัย เป็นต้น 2) ความต้องการด้านความปลอดภัย ได้แก่ ความต้องการความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิต เช่น มีทรัพย์สินและอาชีพที่มั่นคง เป็นต้น 3) ความต้องการเป็นเจ้าของและเป็นที่รัก ได้แก่ ความต้องการที่จะเป็นที่รักของคนในสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อน หรือคนรัก เป็นต้น 4) ความต้องการที่จะได้รับการยกย่อง ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับการชมเชยยกย่องจากผู้อื่นว่าเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่ามีความรู้ ความสามารถ และเป็นประโยชน์ต่อสังคม และ 5) ความต้องการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ได้แก่ ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จตามอุดมคติของแต่ละบุคคล (อำไพวรรณ ทัพเป็นไทย, 2556: 12) และนักจิตวิทยา Richard Ryan และ Edward Deci ยังได้กล่าวถึงแรงจูงใจในทฤษฎีการกำหนดตนเอง (Self-Determination Theory: SDT) ว่าแรงจูงใจคือปัจจัยที่ส่งผลและส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการลงมือทำเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งประเภทของแรงจูงใจสามารถแบ่งได้จากเหตุผลและเป้าหมายต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการลงมือทำ

โดยแรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) และแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ซึ่งแรงจูงใจภายนอกคือการที่ตัวบุคคลได้รับแรงกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น สภาพแวดล้อม รางวัล ผลการเรียน การได้รับคำชมเชย หรือการถูกบังคับ เป็นต้น และแรงจูงใจภายในคือการที่ตัวบุคคลได้รับแรงกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายในตนเอง เช่น ความสนใจหรือความพึงพอใจในการทำสิ่งนั้น ๆ โดยแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายในจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่บุคคลนั้น ๆ ลงมือกระทำเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการ (Ryan & Deci, 2000: 55-56) ซึ่งแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายในยังเป็นตัวกระตุ้นและส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ในตัวบุคคล ดังนั้นพฤติกรรมของผู้เรียนที่เหมาะสมจะส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษบรรลุเป้าหมายได้ และพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ ดังนั้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมจึงจะสามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ดีเด่น เบ็ญฮาวัน, 2556: 68)

จากปัญหาที่ได้กล่าวไปข้างต้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษให้มีศักยภาพที่ดียิ่งขึ้น เนื่องจากเมื่อผู้สอนทราบแรงจูงใจและพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงจะสามารถจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เรียนให้คุณค่าและส่งผลต่อแรงจูงใจและพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำผลการวิจัยไปปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยวิธีการดำเนินการวิจัยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2566 สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 225 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2566 สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ที่สมัครใจตอบแบบสอบถาม โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane เพื่อประมาณค่าหาสัดส่วนของประชากร โดยมีระดับค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ 0.05 (วัลลภ รัฐฉัตรานนท์, 2562: 18) ดังนั้นจึงได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 144 คน ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และเป็นการสุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยมีวิธีการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

3.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ และทฤษฎีการกำหนดตนเอง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและประเด็นในการตั้งข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2. สร้างแบบสอบถามโดยใช้ Google Forms เพื่อสร้างแบบสอบถามออนไลน์เรื่องการศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไป 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบบสอบถามใช้มาตราส่วนการประมาณค่าของลิเคอร์ด (Linkert Scale) 5 ระดับ และแบบสอบถามได้พัฒนามาจากแบบสอบถามของดีเด่น เบ็ญฮาวัน (2556: 56-57) ศุภิกา นิรัติศัย (2561: 152-155) และ วันเพ็ญ ภุมรินทร์และคณะ (2563: 37)

3.2.2 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาที่มีค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) ตั้งแต่ 0.50–1.00 จึงจะนำไปใช้ได้ โดยผลการคำนวณค่า IOC ได้เท่ากับ 1.00 แบบสอบถามจึงมีความเที่ยงตรงสามารถนำมาใช้ได้

2. นำแบบสอบถามไปทดลอง (Try-out) กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยจำนวน 20 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS 15.0 เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งผลการคำนวณได้เท่ากับ 0.94 แบบสอบถามจึงมีความเหมาะสมและสามารถนำมาใช้ได้

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามในรูปแบบ Google Forms ที่ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพส่งไปให้ผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 144 คน โดยผู้วิจัยระบุวัตถุของการวิจัยลงไปในแบบสอบถามเพื่อชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และใช้เวลาเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 3-5 มกราคม 2567

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS 15.0 (Statistical Package for the Social Sciences) มาวิเคราะห์หาความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. สรุปผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์แบบสอบถามสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไป 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสรุปผลได้ ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศและอายุ

จากผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มตัวอย่าง 144 คน สามารถแบ่งได้เป็น เพศชาย จำนวน 77 คน (53.47%) และ เพศหญิง จำนวน 67 คน (46.53%) ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 21-23 ปี จำนวน 94 คน (65.28%) ลำดับถัดมาคือ ช่วงอายุ 18-20 ปี จำนวน 49 คน (34.03%) และช่วงอายุกลุ่มสุดท้ายคือ ช่วงอายุ 24-26 ปี จำนวน 1 คน (0.69%)

4.2 ข้อมูลแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (N=144)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	S.D.	ระดับ
1. แรงจูงใจภายนอก			
1.1 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนด	3.51	1.04	ปานกลาง

1.2 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์	3.85	0.93	ปานกลาง
1.3 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะความสามารถของอาจารย์ผู้สอน	3.10	1.01	ปานกลาง
1.4 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอาจารย์ผู้สอนมีวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ	3.53	1.02	ปานกลาง
1.5 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเองกับผู้เรียน	3.70	1.00	ปานกลาง
1.6 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะเพื่อน ๆ เลือกเรียน	2.53	1.04	น้อย
1.7 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะความคาดหวังของครอบครัว	2.88	1.15	น้อย
1.8 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการได้รับคำชมเชยและเป็นที่ยอมรับ	2.60	1.17	น้อย
1.9 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพื่อผลการเรียนที่ดี	3.62	1.08	ปานกลาง
1.10 ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพื่อผลสอบภาษาอังกฤษที่ดี เช่น CU-TEP TOEIC หรือ IELTS เป็นต้น เพื่อนำไปสมัครงานหรือศึกษาต่อ	3.49	1.09	ปานกลาง
ภาพรวม	**3.28**	**1.05**	**ปานกลาง**
2. แรงจูงใจภายใน			
2.1 ข้าพเจ้ามีความสนใจในภาษาอังกฤษ	3.50	1.04	ปานกลาง
2.2 ข้าพเจ้ามีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.26	1.03	ปานกลาง
2.3 ข้าพเจ้ามีความสนใจในวรรณกรรมภาษาอังกฤษ	2.89	1.01	น้อย
2.4 ข้าพเจ้ามีความสนใจในสังคม ประเพณี และวัฒนธรรมตะวันตก	3.39	1.07	ปานกลาง
2.5 ข้าพเจ้ามีความสนใจในประวัติศาสตร์ตะวันตก	3.25	1.07	ปานกลาง
2.6 ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์และซีรีส์ภาษาอังกฤษ	3.33	1.20	ปานกลาง
2.7 ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษ	3.71	1.10	ปานกลาง
2.8 ข้าพเจ้ามีความชื่นชอบดาราและนักร้องตะวันตก	3.38	1.19	ปานกลาง
2.9 ข้าพเจ้าสนใจในการไปทำงานต่างประเทศ	3.56	1.18	ปานกลาง
2.10 ข้าพเจ้าสนใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ	4.08	1.05	มาก
ภาพรวม	**3.44**	**1.09**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่าภาพรวมค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจภายใน ($\bar{X}$=3.44) มีมากกว่าค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจภายนอก ($\bar{X}$=3.28) และเมื่อพิจารณาผลการวิจัยแบบแบ่งประเภทแล้วพบว่าแรงจูงใจภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ ($\bar{X}$=3.85) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และแรงจูงใจภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเพื่อน ๆ เลือกเรียน ($\bar{X}$=2.53) ซึ่งอยู่ในระดับน้อย และผลการวิจัยในประเภทของแรงจูงใจภายในพบว่าแรงจูงใจภายในที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การที่นักศึกษาสนใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ($\bar{X}$=4.08) ซึ่งอยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจภายในที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ความสนใจในวรรณกรรมภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=2.89) ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

จากการพิจารณาผลการวิจัยเปรียบเทียบทั้งแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายในพบว่าแรงจูงใจภายในข้อที่ 10 การที่นักศึกษาสนใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ($\bar{X}$=4.08)

มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด และแรงจูงใจภายนอกข้อที่ 6 การที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเพื่อน ๆ เลือกเรียน ($\bar{X}$=2.53) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

4.3 ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ตารางแสดงผลระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ (N=144)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียนก่อนเข้าเรียน เช่น ทำตารางอ่านหนังสือหรือตารางส่งงานล่วงหน้า เป็นต้น	3.08	1.00	ปฏิบัติบางครั้ง
2. ข้าพเจ้ามีการเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน เช่น อ่านหนังสือล่วงหน้ามาก่อนเข้าเรียนหรือหาความหมายของคำศัพท์มาก่อนเสมอ เป็นต้น	2.81	0.92	ปฏิบัติน้อยครั้ง
3. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นอย่างมากในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.01	0.93	ปฏิบัติบางครั้ง
4. ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง	3.78	1.05	ปฏิบัติบางครั้ง
5. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่อาจารย์สอน	3.44	0.83	ปฏิบัติบางครั้ง
6. ข้าพเจ้าตั้งใจฟังและจดบันทึกตามที่อาจารย์สอนเสมอ	3.28	0.94	ปฏิบัติบางครั้ง
7. ข้าพเจ้าจะถามอาจารย์ทันทีเมื่อมีคำถามหรือไม่เข้าใจในบทเรียนนั้น ๆ	2.88	0.90	ปฏิบัติน้อยครั้ง
8. ข้าพเจ้ามักจะตอบคำถามในห้องเรียนเสมอ	2.90	1.01	ปฏิบัติน้อยครั้ง
9. ข้าพเจ้าจะสรุปเนื้อหาหรือประเด็นต่าง ๆ อยู่เสมอ	2.90	0.98	ปฏิบัติน้อยครั้ง
10. ข้าพเจ้ามักจะทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน	2.63	0.99	ปฏิบัติน้อยครั้ง
11. ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเองเสมอ	3.11	0.99	ปฏิบัติบางครั้ง
12. ข้าพเจ้าส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลาเสมอ	3.69	1.01	ปฏิบัติบางครั้ง
13. ข้าพเจ้ามักจะศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียน	3.04	1.01	ปฏิบัติบางครั้ง
14. ข้าพเจ้ามักจะฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียน	3.06	0.98	ปฏิบัติบางครั้ง
15. ข้าพเจ้าจะจับกลุ่มกับเพื่อนเพื่อศึกษาทบทวนบทเรียนก่อนสอบเสมอ	2.78	1.01	ปฏิบัติน้อยครั้ง
16. ข้าพเจ้าได้นำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนไปฝึกฝนใช้ในชีวิตประจำวัน	3.28	1.08	ปฏิบัติบางครั้ง
ภาพรวม	**3.10**	**0.98**	**ปฏิบัติบางครั้ง**

จากตารางที่ 2 พบว่าในภาพรวมพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปฏิบัติบางครั้งที่ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 3.10 ซึ่งเมื่อพิจารณาผลการวิจัยเป็นรายข้อแล้วเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยสามลำดับแรก พบว่าพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง ($\bar{X}$=3.78) ลำดับที่สอง ได้แก่ การส่งการบ้านวิชาภาษาอังกฤษตรงเวลาเสมอ ($\bar{X}$=3.69) และลำดับที่สาม ได้แก่ การตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่อาจารย์สอน ($\bar{X}$=3.44) โดยพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน ($\bar{X}$=2.63) ซึ่งอยู่ในระดับปฏิบัติน้อยครั้ง

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ และ 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ ดังนี้

5.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็นแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน ดังนี้

5.1.1 แรงจูงใจภายนอก

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่าภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$=3.28) โดยการที่นักศึกษาเลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ ($\bar{X}$=3.85) เป็นแรงจูงใจภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด จึงกล่าวได้ว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับประโยชน์ของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด และการที่อาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเองกับผู้เรียน ($\bar{X}$=3.70) เป็นแรงจูงใจภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นลำดับที่สอง จากผลดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนก็ถือเป็นแรงจูงใจภายนอกที่สำคัญทั้งในด้านความเป็นกันเองกับนักศึกษา วิธีการสอนและความสามารถของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับ วันเพ็ญ ภุมรินทร์ และคณะ (2563: 39) ที่อธิบายว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสม โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกวิธีการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นได้ อีกทั้งผลการเรียนและผลสอบภาษาอังกฤษก็เป็นแรงจูงใจภายนอกที่สำคัญเช่นเดียวกัน ซึ่งคล้ายคลึงกับ สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล และศิริโสภา แสนบุญเวช (2562: 42) ที่กล่าวว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเนื่องจากนักศึกษาต้องการผลสอบภาษาอังกฤษในระดับที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดเพื่อประกอบวิชาชีพครู ดังนั้น ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีและผลสอบภาษาอังกฤษที่ผ่านเกณฑ์จึงเป็นแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ จึงสรุปได้ว่าแรงจูงใจภายนอกเป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ เนื้อหาวิชา อาจารย์ผู้สอน ข้อบังคับ ผลการเรียน และผลสอบภาษาอังกฤษ เป็นต้น

5.1.2 แรงจูงใจภายใน

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่าแรงจูงใจภายใน ($\bar{X}$=3.44) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า

แรงจูงใจภายนอก ($\bar{X}$=3.28) โดยการที่นักศึกษาสนใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศเป็นแรงจูงใจภายในที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$=4.08) และการที่นักศึกษาชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=3.71) เป็นแรงจูงใจภายในที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นลำดับที่สอง ซึ่งแรงจูงใจภายในส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ที่เกิดจากความสนใจและความชอบจากตัวนักศึกษาเอง เช่น ความสนใจในการท่องเที่ยวหรือทำงานในต่างประเทศ ความชอบในเพลง ซีรีส์ ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น สอดคล้องกับทัศนีย์ จันติยะ, สุภิญญา ปัญญาสีห์ และจิราภรณ์ กาแก้ว (2560: 1086) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจภายในเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวนักศึกษาเอง ซึ่งอาจเกิดจากทัศนคติ ความสนใจ และความพึงใจ และการให้คุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะมีความยั่งยืนกว่าแรงจูงใจภายนอก

5.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยนี้ภาพรวมพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่นักศึกษาปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{X}$=3.10) โดยการเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง ($\bar{X}$=3.78) เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุด และการทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน ($\bar{X}$=2.63) เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติน้อยที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับการเรียนในห้องเรียนมากกว่าการเรียนนอกห้องเรียน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ดีเด่น เบ็ญฮาวัน (2556: 68) และ ศุภิกา นิรัติศัย (2561: 162) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีพบว่าในภาพรวมนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางซึ่งเป็นการปฏิบัติบ้างเป็นบางครั้งเช่นเดียวกัน โดยในงานวิจัยนี้พบว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือการเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง ลำดับถัดมาคือพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติบางครั้ง เช่น การเข้าเรียนตรงเวลา การตั้งใจฟังและจดบันทึกขณะที่อาจารย์สอน เป็นต้น ซึ่งคล้ายคลึงกับการศึกษาของ จันทิมา ชุวานนท์, ธญวรรณ กำคำ และชมพูนุท ถาวรวงศ์ (2562: 40) พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมในการเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้งและตรงเวลา และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติน้อยครั้ง ได้แก่ การตอบคำถามในห้องเรียน การสรุปเนื้อหาหรือประเด็นต่าง ๆ และการถามคำถามเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ จิรายุ สงเคราะห์ (2562: 2) ที่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การถามตอบระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียน โดยกล่าวว่าผู้เรียนมักจะไม่ตั้งคำถามหรือตอบคำถามในห้องเรียน เนื่องจากกลัวคำตอบไม่ถูกต้องและจะทำให้ผู้เรียนสูญเสียความมั่นใจจึงไม่กล้าที่จะตอบคำถามหรือตั้งคำถามในห้องเรียน

จากผลการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่านักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษมีภาพรวมของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับปานกลาง และพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่นักศึกษาปฏิบัติบางครั้งเท่านั้น

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

ครูผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปปรับใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการสอนที่ตอบสนองต่อผู้เรียนที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษจึงจะสามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อที่จะได้ทราบถึงแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในผู้เรียนหลากหลายกลุ่มจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ผู้วิจัยได้ทราบถึงแรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยแรงจูงใจภายในมีค่าเฉลี่ยมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น ความสนใจ ความพึงพอใจ และการให้คุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสำคัญมากกว่าปัจจัยภายนอก เช่น คำชมเชย ครอบครัว หรือเพื่อน ดังนั้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีและให้คุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นแนวทางที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ อีกทั้งจากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่านักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียนเป็นหลักมากกว่าการเรียนนอกห้องเรียน จากผลการวิจัยนี้จึงทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางในการนำไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมต่อนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

จันทิมา ชุวานนท์, ธญวรรณ กำคำ และชมพูนุท ถาวรวงศ์. (2562). เจตคติและพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ. **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

จิรายุ สงเคราะห์. (2562). ปัญหาด้านการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. **รายงานการวิจัย**. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

ดีเด่น เบ็ญฮาวัน. (2556). ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ. **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ถนอมจิตต์ สารอต, พีรดล เพชรานนท์ และชวนิดา สุวานิช. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาพลศึกษาด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ. **มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์**, 33(3), 39-66.

ทัศนีย์ จันติยะ, สุภิญญา ปัญญาสีห์ และจิราภรณ์ กาแก้ว. (2560). การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตกำแพงแสน. **การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 14: ตามรอยพระยุคลบาท เกษตรศาสตร์กำแพงแสน**. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปิยภัทร พลับพลา, วิมลรัตน์ จตุรานนท์ และอานนท์ ไชยสุริยา. (2560). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษา และหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. **วารสารบัณฑิตศึกษา**, 14(64), 229-238.

วันเพ็ญ ภุมรินทร์ และคณะ. (2563). ทัศนคติในการเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. **วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต**, 15(2), 29-42.

วัลลภ รัฐฉัตรานนท์. (2562). การหาขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย: มายาคติในการใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ และเครทซี-มอร์แกน. **วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา**, 8(1), 11-28.

ศุภิกา นิรัติศัย. (2561). ทัศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 9(2), 138-170.

สำนักงานวิเทศสัมพันธ์. (2566). **ประกาศผลการทดสอบภาษาอังกฤษหลังการอบรมสำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1**. เข้าถึงได้จาก https://oire.bru.ac.th/2023/07/19/bru-english-test-1-2-07-66/ (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2567).

สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล และศิริโสภา แสนบุญเวช. (2562). การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. **การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6** (น.33-44). สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

สุพัตรา พรมดำ, ชไมภัค เตชัสอนันต์ และปนันดา เลอเลิศยุติธรรม. (2563). การศึกษาคู่วัจนกรรมในการสนทนาในห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ. **วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ**, 10(1), 63-78.

อำไพวรรณ ทัพเป็นไทย. (2556). แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาคณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ. **รายงานการวิจัย**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.

Education First. (2023). **EF English Proficiency Index**. Retrieved from https://www.ef.co.th/epi/ (Accessed 10 January 2024).

Oxford, R. L. (2003). Language Learning Styles and Strategies: An Overview. **GALA**, 1-25.

Ryan, M. R. & Deci, L. E. (2000). Intrinsic and Extrinsic Motivations: Classic Definitions and New Directions. **Contemporary Educational Psychology**, 25, 54-67.